

2016 november 7

Erős házasság, erős család, erős gyülekezet – Abonyi Sándor

Az Ef. 5.31-33-ban arról olvashatunk, hogy Pál egy titkot árul el a házassággal kapcsolatban, mégpedig azt, hogy egy férfi és egy nő házasságát Krisztus és az egyház kapcsolatához hasonlítja.

„Annak okáért elhagyja az ember (férfi) atyját és anyját, ragaszkodik a feleségéhez; és lesznek ketten egy testté. Felette nagy titok ez, de én a Krisztusról és az egyházzól szólok. Hanem azért ti is egyen-egyen, ki-ki a feleségét úgy szeresse, mint önmagát. Az asszony pedig meglássa, hogy félje a férjét.”

Pál a Szent Szellem által leírja, hogy milyenek kell lenni a kettőjük közötti kapcsolatnak:

- ketten lesznek egy testté, különválva a szülőktől,
- a férj, a feleség fejeként a házasságban Krisztust ábrázolja ki, a feleség pedig az egyházat (gyülekezetet),
- a férjnek úgy kell szeretnie a feleségét, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat (az életét adva érte),
- a feleség pedig félje a férjét (engedelmeskedjen neki és tisztelje őt), mint ahogyan az egyházban a hívőknek kell tisztelni az Urat és félni Őt, engedelmeskedve neki.

Isten a gyülekezetekben nagy jelentőséget tulajdonít az Istentől való házasságoknak, amelyek – a többi hívő és a világ felé – Krisztus és a gyülekezet kapcsolatát és egységét formálják ki, dicsőítve ezáltal Istent a házasságokban.

A házasság célja az is, hogy a házaspárnak legyenek gyerekeik, akiknek a férj és a feleség a példaképek és akiket „engedelmességben kell nevelni, minden tisztességgel”. A fiúgyermeknek az apa a példaképe, hogy milyen férfivá váljon, az anya pedig arra mutat példát neki, hogy milyen feleséget válasszon magának. A lányoknál ugyanez igaz, de fordított értelemben. Pál egy Isten akarata szerinti családról beszél a következő igeszakaszban.

„Ha valaki püspökséget kíván, jó dolgot kíván. Szükséges annak okáért, hogy a püspök feddhetetlen legyen, egy feleségű férfiú, józan, mértékletes illedelmes, vendégszerető, a tanításra alkalmas;... Ki a maga házáat jól igazgatja, gyermekeit engedelmességben tartja, minden tisztességgel; mert ha valaki az ő tulajdon házáat nem tudja igazgatni, hogyan visel gondot az Isten egyházára? ... Hasonlóképpen a diakónusok tisztességesek legyenek” (1Tim 3.1-5;8)

Ebben az igeszakaszban szó van arról is, hogy Isten úgy tekint egy **hívő családra**, mint egy **kis gyülekezetre**, ezért csak egy ilyen „kis gyülekezetet jól igazgató” férfi gondolhat arra, hogy a nagyobb gyülekezetben presbiter vagy diakónus lehessen. Csak ebben az esetben tud *példakép* lenni a gyülekezeti tagok számára (1 Péter 5.3). Ha a gyülekezetnek ilyen Istentől való presbiteri és diakónusai vannak, akkor jó remény van arra, hogy Isten nagyobb

családja – a gyülekezet – is Isten akarata szerint való legyen. Ezekből az igékből azt látjuk, hogy milyen fontosak a gyülekezetekben az Istentől való - egyszer házasodott - *házas párok*, valamint a mintaszerűen élő hívő családok.

Ebből kiindulva mondhatjuk azt, hogy egy gyülekezet erősségét alapvetően nem az határozza meg, hogy számszerűen mennyien vannak (esetleg sok rendezetlenséggel rendelkező tag van), hanem az, hogy milyen sok Isten szerint való presbiter, diakónus, házasság, család van egy gyülekezetben. Ez az, ami alapvetően meghatározza egy gyülekezet egységét és ebből adódóan az erejét. Isten ugyanis *oda küld áldást és életet, ahol az atyafiak egységben vannak.*

„Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor *együtt lakoznak az atyafiak!* *Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké!*” (Zsolt 133.1, 3)

A Bibliában nagyon sok példát látunk arra, hogy Isten szereti megdicsőíteni magát a gyengékben és a kis létszámú Isten embereiből álló csapatokban. Gondoljunk csak Józsué, Gedeon, Dávid vagy Illés harcára. Isten azért is cselekszik így, mert a sokaság hajlik arra, hogy maguknak adják a dicsőséget. Az Újszövetségben egyetlen példát sem látunk arra, hogy az ige bárhol is megemlítené valamelyik gyülekezet létszámát. Isten szempontjából *nem a létszám (a mennyiség) a fontos*, hanem az ott lévő házasságok, családok *minősége* és ebből adódóan azok erőssége. Egyedül a Jeruzsálemi gyülekezetnél látunk arra példát, hogy amikor a Szent Szellem kiáradt, akkor Isten a 120 fő tanítvány létszámát hirtelen 3000 fővel (majd később további 4000 fővel) szaporította. Ez Isten dicsősége volt! Ebből csak valószínűsíteni tudjuk, hogy a gyülekezet létszáma 10 ezer fő fölött lehetett - igazi „megagyülekezet” mondhatnánk ma.

Ne essünk abba a hibába, hogy másokat akarjunk *tanítványokká tenni*, ha még magunk sem vagyunk tanítványok, vagy bármiféle módon a gyülekezet létszámát akarjuk szaporítani, ugyanis „Isten az, aki szaporítja a gyülekezetet üdvözülőkkel - minden nap” (Ap. csel. 2.47). A mi dolgunk az, hogy

- minden nap ápolva a házasságunkat egy Istent megdicsőítő házasságban éljünk,
- mint férjek legyünk valódi feje a feleségünknek és igazgassuk jól a családunkat,
- a feleségek pedig a férjeik hűséges segítőtársai legyenek, és engedelmeskedjenek nekik, hogy ilyen módon mutassanak példát a gyermekeiknek az engedelmességre, hogy tiszteljék a szüleiket és engedelmeskedjenek nekik.

Azok az egy feleségű (egyszer nősült) férfiak gondolhatnak csak arra, hogy *Isten többre bizza őket* és egy nagyobb – több családból álló - gyülekezet presbiterei vagy diakónusai legyenek, ha már betöltötték ezeken a területeken az Úrtól kapott szolgálatukat.

Összefoglalva mindezeket, a következőt lehet mondani az Isten szerinti helyes sorrendről:

Erős házasságok - erős családok – példaszerű életet élő előjárók - erős gyülekezet

Az Úr adjon nekünk jó munkálkodást mindezekben.

Mindenért Övé legyen a dicsőség! Ámen.

<https://keskenyut.wordpress.com>